

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LEFAILLEUR

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

θεία της 'Αδριανή, στο εσοχικό τους σπίτι στο Μολδάλ, ένα σπίτι άσημον-μένο κι' έρημικό. Εκεί όμως συμβαίνουν περίεργα πράγματα, που έχουν τρομοκρατήσει τους ένοικους του, οι οποίοι βρίσκουν κάθε τόσο καρφωμένα σε διάφορα μέρη του σπιτιού κομμάτια χαρτιού με μαύρους σταυρούς επάνω! Τι είναι αυτά οι σταυροί; Ποιός μυστηριώδης κι' άρατος έχθρος θέλει να τρομοκρατήσει έτσι την οικογένεια Φαθρέλυ; Καιείς δεν μπορεί να εξακριβώσει τίποτε. Το πρώτο θρόδυ της άφίξεως της Ντενίς, καθώς ή νέα και ή θεία της άποσύρονται για να κοιμηθούν, άκουνε έξωφρα ν' άντηχη μέσα στο σπίτι ένα άπαισιο πένθιμο ούρλιασμα και συγχρόνως ελέπουν την πόρτα ενός δωματίου, που ό θείος Σουλθαίν, έρασιτέγνης γλύπτης και ζωγράφος χρησιμοποιεί ως άτελιέ, ν' άνοιγοακλιέη με πάταγο. 'Όστόσο ή πρώτη νύχτα περνάει χωρίς να συμβεί τίποτε τό έκτακτο. Μά τό δεύτερο θρόδυ, καθώς ή Ντενίς κ' ή θεία της έαναγυρίζουν στο σπίτι άντιλαμβάνονται, ότι ό Σουλθαίν Φαθρέλυ έχει έλαφανιστή. Δέν έξέρουν τί να ύποθέσουν, όταν έξωφρα ή θεία 'Αδριανή κυτάσσοντας ένα παράθυρο, θγάζει μιά κραυγή φρίκης.)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η Ντενίς είδε τη θεία της να στριζίεται στον τοίχο πλάι στο κρεβάτι κι' έτοιμάστηκε να τη ρωτήσει, χωρίς καν να πολυέξηρ κ' ή ίδια τι θά τη ρωτούσε... Είχε καταλάβει άλλως τε πως ή έξήγησι του τρόμου της θείας 'Αδριανής θρισκόταν εκεί, πίσω από τά παραπέτασμα του παράθυρου...

Μά τί μπορούσε να ήταν εκεί; Άν κανένας άνθρωπος είχε κρυφτή κεί πέρα, θά φαίνονταν από τον δγκο του γιατί ή άπόσται μεταδύ των παραπετασμάτων και του παράθυρου ήταν έλαχίστη και δέν χωρούσε άνθρωπο.

Η νέα άπόθεσε τη λάμπα πάνω στο γραφείο και ρώτησε:

— Θεία... τί είναι;

Τά μακρὰ κ' ισχνά χέρια της θείας 'Αδριανής είχαν γαντζωθή στον τοίχο και σιγά-σιγά, τά πόδια της λύγιζαν...

Η Ντενίς την είδε πού έπεφτε, μά δέν έτρεξε να τη συγκρατήσει.

Μιά άκατανίκητη περιόγεια, γεμάτη άγωνία και τρόμο, την τραβούσε προς τό πασόθυρο...

Κι' έκανε ένα θήμα προς αυτό...

Τό ένα από τά χέρια της θείας 'Αδριανής άπλώθηκε πος αυτήν σαν να ήθελε να τη συγκρατήσει...

Μά ή Ντενίς άγωνιούσε να μάθω, γιατί της φαίνονταν πως ή άθεεβαίσις αυτή ήταν περισσότερο σιγχιτή άπό κάθε τι άλλο. Κι' άποφασιστικά, έπιασε άπ' την άκρη τό παραπέτασμα και τό τράβηξε.

Στην άρχή δέν είδε τίποτε...

Τά τζάμια της ξανάστελναν τό άντιφέγγισμα της λάμπας...

Πλυσίως περισσότερο και κόλλησε ανεδόν τό μέτωπό της στο τζάμι... Και τότε τό έλέμμα της καρφώθηκε σ' έ-

(ΠΕΡΙΛΗΨ Η Σ ΠΡΟΗΓΟΥ Μ ΕΝΟΥ). Η νεαρή Παρισινή Ντενίς Φαθρέλυ, μένοντας όρφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλθαίν Φαθρέλυ και στη

να γκρίζο πράγμα που θρισκόταν σε μερικόν έκτιστομέτρων άπόσται πίσω από τό τζάμι...

Είδε πως αυτό τό πράγμα ήταν ένα χέρι... Τά δάχτυλά του ήταν τεντωμένα... άνοιχτά...

"Επειτα της φάνηκε πως είδε ένα μπράτσο...

Κύτταξε πιο ψηλά... και είδε ένα πρόσωπο... που τά γουρλωμένα του μάτια κύτταζαν προς τον ούρυνό...

Και τό πρόσωπο αυτό τό άνεγνώρισε άμέσως...

"Ήταν του θείου της...

Και να πού της φάνηκε τώρα ότι τό σώμα αυτό σάλευε έλαφρά πίσω άπ' τό τζάμι...

Φρίκη... 'Ό θείος Σουλθαίν ήταν κρεμασμένος έξω άπ' τό παράθυρο...

Η νέα ρίχτηκε προς τά πίσω κι' έθγαλε μιά κραυγή πού άντήχησε σ' όλο τό σπίτι.

"Ήθελε να φύγη να μη θλέπη πεία... Αυτό τό παραπέτασμα, πού είχε ξαναπέσει, την τρώαγε, γιατί πίσω άπ' αυτό έβλεπε άκόμα, τό κορμί του κρεμασμένου πού ταλαντευόταν, πού στρεφόταν σιγά-σιγά προς αυτήν, ενώ τά δάχτυλα του χεριού του άγγιζαν τό τζάμι σαν να την προσκαλούσαν.

Η θεία 'Αδριανή είχε έντωματεύ άνορθωθεί και ή δυό γυναίκες θγήκαν μαζί στο διάδρομο. Είδαν εκεί την Σουλθία πού έτρεχε λαχανιασμένη προς αυτές, γιατί είχε άκούσει την κραυγή της Ντενίς.

"Άρχισε να τις ρωτά τί είχε συμβεί. Μά ή θεία 'Αδριανή έκλαιγε και ή Ντενίς δέν τουμύσε ν' άπαντήσει... Της έδειξε μόνο τό παράθυρο πού τό σκέπαζε τό παραπέτασμα...

"Επειτα, καθώς ή ύπνέτρια έπιασε με τά τρεμάμενα χέρια της τό παραπέτασμα για να τό τραθήξη, ή νέα γύρισε άλλο τό κεφάλι της για να μην ξαναϊδθ.

Η Σουλθία πρόφερε μερικά λόγια πού ή Ντενίς δέν τά κατάλαθε και σε λίγο την είδε να ξαναγυρίζη πιο χλωμή από θεμαμένη.

Τότε ή θεία 'Αδριανή γύρισε προς την ύπνέτρια και της είπε:

— Σουλθία, τρέξε να είδοποίησης τό γείτόνά μας, τον κ. Σανέ.

Και πιάνοντας την Ντενίς άπ' τό μπράτσο, έπρόσθεσε καθώς την παρέσυρε προς την κάμαρή της:

— Έλα... Άς μη μένουμε πεία έδω...

Κι' έκλεισε την πόρτα του δωματίου του κρεμασμένου πίσω της.

Η δυό γυναίκες, όταν θρέθηκαν στην κάμαρη της θείας 'Αδριανής, άπόμειναν άμίλητες επί άρκετή άρα. Μά ή Ντενίς έννοιωσε την άνάγκη να διακόψη αυτή τη σιωπή.

— 'Ό θείος μου, ψιθύρισε με σιγανή φωνή, δέν μπόρεσε ν' άντισταθή στο φόβο του... Αύτοκτόνησε...

Η θεία της την κύτταξε παράδοξα κι' από τό έλέμμα της ή Ντενίς κατάλαθε πως είχε άνακτήσει την ψυχραιμία της.

— Τί λές;... της είπε. Δέν είδες λοιπόν τό σταυρό στο χαρτί... 'Ό θείος σου ν' αυτοκτόνησε; Ποτέ!... Ποτέ!...

"Όστόσο εξακολουθούσε να κλαίει:

'Ό θείος Σουλθαίν ήταν κρεμασμένος έξω άπ' τό παράθυρο.

— Τόν σκότωσαν !... έπρόθεσε. Μ' άκους ;... Τόν σκότωσαν !
Είμαι θέαση γι' αυτό...

— Μά γιατί ; Γιατί ; τή ρώτησε ή Άδριανή.

Δέν έπέτευε όμως καμιά άπάντησι...

Έξαφνα τής φάνηκε πώς άκουσε έξω θόρυβο φωνών. Ναι, κάποιοι ανέβαιναν τήν σκάλα... Άκουσε μία πόρτα ν' άνοιξη κοντά της... Τήν πόρτα του δωματίου του θείου της... Έπειτα τή παράθυρο... τή μοιραία παράθυρο... κι' ένα ρίγος συγκλονίσε όλο της τή κορμί...

Τώρα κουβέντιαζαν σιγανά άπ' έξω...

Έπειτα κάποιος χτύπησε τήν πόρτα τής κάμαρης, όπου ή θεία και ή άνηψα είχαν καταφύγει...

Ή Ντενίζ σηκώθηκε κι' άνοιξε... Ήταν ή Σουλθία ή ύπνερτρια...

— Κυρία... κυρία, τραύλισε.

Ή θεία Άδριανή γύρισε πρὸς αὐτήν τὸ κεφάλι της κι' ένα έρωτηματικό ζωγραφίστηκε στή μάτια της.

— Κυρία.. έξακολούθησε ή ύπνερτρια. Τὸ πτώμα δέν βρίσκεται πιά έξω ἀπὸ τὸ παράθυρο... Χάθηκε !... Έξαφανίστηκε !...

Ή δύο γυναίκες φαινότουσαν πὸς δέν καταλάβαιναν αὐτὸ πὸς άκουγαν.

— Έλάτε, κυρία ! πρόθεσε ή Σουλθία. Έλάτε !

Ο Άλφόνσος Σανέ, ὁ γείτονας πὸς εἶχε πάει νὰ φέρη ή Σουλθία, περιέμενε ὀρθὸς στήν εἴσοδο τοῦ δωματίου. Μόλις εἶδε τή Ντενίζ και τή θεία Άδριανή νὰ τὸν πλησιάζουν, τράχισε πολὺ παραγεμένος:

— Ή Σουλθία μοῦ ἐξήγησε τί συνέθε... Μά δέν καταλαβαίω !... Δέν καταλαβαίνω τίποτε...

Κ' οἱ τέσσερες τράβηξαν πρὸς τήν κάμαρη τοῦ κρεμασμένου. Τὰ παραπετάσματα εἶχαν τρασηχτή και τὸ παράθυρο εἰνδάνταν άνοιχτό, ὀλάνοιχο μέσα στή σκοτεινὴ νύχτα.

Ή θεία Άδριανή προχώρησε ἀργά πρὸς αὐτὸ... Μά ὁ Άλφόνσος Σανέ τήν πρόλαβε και προβάλλοντας τὸ κεφάλι του ἐξω άπ' τὸ παράθυρο, έπιασε ένα πράγμα πὸς κρεμόταν...

— Μά τὸ σχοινί !... εἶπε. Μά εἶνε κομμένο σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο !
Κυττάχτε !...

— Ω ! μά εἶνε φριχτό !... Εἶνε φριχτό... Καί τί έγινε τὸ πτώμα !
Έφρονίσε ή θεία Άδριανή.

Κι' έκαμε άποτομα πίσω...

Ή Άδριανή τή δέχθηκε στήν άγκαλιά της και τήν τράβηξε στήν κάμαρή της...

IV

ΩΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Ήταν ένένα ή ὥρα, ὅταν ή Ντενίζ θελήθηκε πύνη στήν κάμαρή της !
Ή θεία Άδριανή θρυσκόταν στή διπλανή κάμαρη με τή Σουλθία.

Ο Άλφόνσος Σανέ εἶνε πάει στή χωριό γιά νὰ καταγγεῖλ τὸ γεγονός στίς Άρχες.

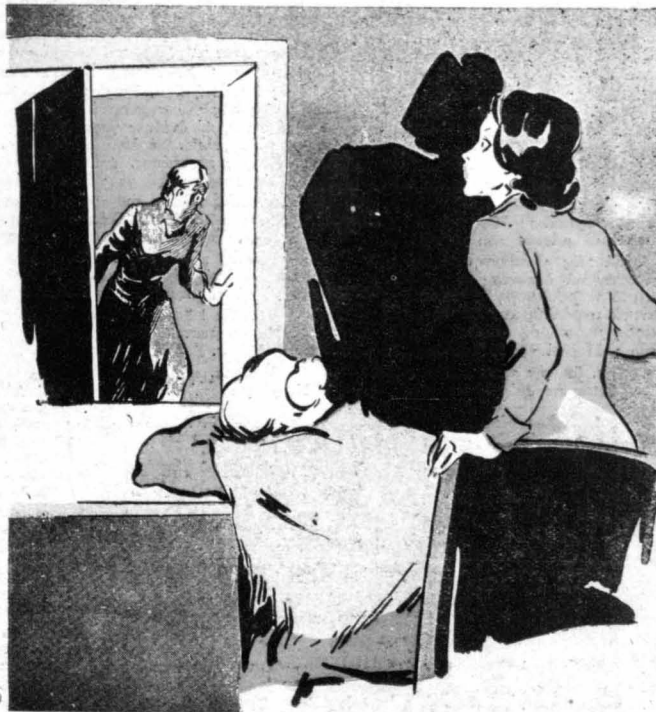
Ή Ντενίζ εἶχε λάθει τήν άπόσασι ν' άγορεύνηση. Μά και νὰ ήθελε νὰ κοιμηθῆ δέν θά μπορούσε... Κ' ή ίδια ή σιωπή πὸς άπλωνόταν ὀλάνοιχά της τής φαινόταν άπειλητική.

Γιά ν' κίνη κάτι, έπήσε ένα φύλλο χαρτί κι' άσχίσε νὰ γράφη:

« Άγαπημένε μου Ροδέοτε,

»Πόσο θλιβερὸς ὥρες πέρασα ἀπὸ τή στιγμή πὸς σέ άπρησα !... Τόσο θλιβερός, ὥστε μοῦ φαίνεται άδύνατο πὸς χθές τὸ πρὸς άνδία. βυσκόμαστε μαζί στή Παρίσι. σὸ σ' ήνοδορομικό σταθμό... Μοῦ φαίνεται πὸς έ-ας μήνας πέρασε ἀπὸ τήν στιγμή πὸς χωριστήκαμε... Δέν θά σοῦ μιλήσω καθόλου γιά τὸν πόνο πὸς ένωσασα, άτήνοντάς σε... Έθελω δυστυχῶς νὰ σοῦ μιλήσω σήμερα γὰ ἄλλα πράγματα πολὺ πὸς σοβαρά...

Φαίνεται πὸς ή δυστυ-

— Κυρία ! Τὸ πτώμα δέν βρίσκεται πιά έξω άπ' τὸ παράθυρο...

χία μπήκε μαζί με μένα στή σπύτι αὐτὸ, ὅπου κλοξενόημα, στή σπύτι αὐτὸ πὸς προκαλεῖ τὸ μεγαλύτερο τρῶμο τής ζωής μου...

Φαντάσου, θρυσκεται χωμένο ανάμεσα σέ δάση, σέ ῥίλιον διακοσίων μέτρων άπόσασι άπ' τὸ χωριό... Έχ' άναριθμητα μικρὰ διαμάτια και άτελείωτους σκοτεινοὺς διαφύκιους πὸς τὸς φωτίζουν μικρὸς λάμπες μὸλις άρχίζεις νὰ νυχτώνη...

Ή θεία μου δέν μοῦ έκανε καθόλου τήν ύποδοχή πὸς φροῦθου... Δέν μοῦ εἶπε τίποτε πὸς θά μπορούσε νὰ με θίξη ή νὰ με λυπηθῆ, κι' ὥμως ἀπὸ τήν πρώτη στιγμή τής άρτίξωός μου ἐδῶ, ένωσασα γύρω μου μὰ άπίσσοφα καταθλιπτική... Ο τρῶμος πλανόταν μέσα στήν άέρα... Καί ή θεία μου κι' ὁ θεῖος μου έτρεμαν... Τὸ ίδιο ὄραδο, ή θεία μου με πήρε ιδιαιτέρως και μοῦ ἐξήγησε, ὅτι ὄχτῶ μήνες τώρα έγας άόρατος έχθρὸς τὸς καταλύκει, τὸς άπειλε...

Ή Ντενίζ δέκοψε τὸ γράμμα τής... Τής φάνηκε πὸς άκουσε ένα ρυθμικό θόρυβο, πὸς πόλις άκούγονταν, μακριά στή δάσος...

Ξαναπήρε τήν πέννα και συνέχισε:

«...Σήμερα, αλλοιμονο ! Ο θάνατος μπήκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ή θεία μου κι' ἐγὼ εἶχαμε βγή έξω τὸ άπόγευμα κι' ή νύχτα εἶχε ἄλωθθῆ πιά, ὅταν έπιστρέψαμε. Μέσα στή σπύτι πρὸς οὐτάδες βασίλει, γιατί ή ύπνερτρια εἶχε ξεχάσει ν' άνάγη τής λάμπες. Ο θεῖος μου δέν θρυσκόταν στήν κάμαρη του και τὸς κάκον τὸν άναζητήσαμε παντού...»

Ο Ντενίζ δέκοψε και πάλι τὸ γράμμα τής.

Ο ίδιος θόρυβος εἶχε ξεναρχίσει πὸς κοντινὸς τώρα, μά ὀποκωφος. Θάλεγε κανεῖς πὸς μία άξίνα, μία θαρεαί άξίνα χτυποῦσε τή γῆ...

Κ' ή Ντενίζ έξακολούθησε:

«Πρῶτῃ ή θεία μου έκανε τή φοιχτή άποάληψη άνασηκῶντας τὸ παραπετάσμα πὸς σπέλας τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ θείου μου... Άμ' ὅσος κίτταξα κι' ἐγὼ με τήν σφοδρὰ μου: τὸ κορμί τοῦ θείου μου ταιλαντινόταν κρεμασμένο έξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μοῦ φαίνεται πὸς αὐτὸ τὸ φοιχτὸ ὄραμα δέν θά σβῆση ποτὲ άπ' τὰ μάτια μου. Κλειστράμαε τότε με τή θεία μου σέ μία κάμαρη, ἐνῶ ή ύπνερτρια έτρεχε νὰ εἰδοποιήση κάποιον γείτονα μας. Ο γ' υἱόνάς μας αὐτὸς έπιασε σέ λόγῳ και τότε αντίληφθήκαμε κατάληκτοι, ὅτι τὸ πτώμα εἶχε ξεφρανοπή.

»Τὸ ξερω πὸς δέν θά καταλάβης αὐτὰ πὸς σοῦ γράφο...

»Πσο; ή έπιστολή μου νὰ σοῦ φανῆ άκατανόητη...

Δέν ξερω πιά πὸς εἶ...

Μοῦ φαίνεται πὸς δι' αὐτὰ εἶνε ένας φοιχτὸς ἐπιλήτης... Κ' ή θεία μου ή ίδια δέν ξερεῖ τί νὰ πῆ... Άποκί και κάθε ἰδέα περὶ αυτοκτονίας τοῦ θείου μου... Τὸν σκότωσαν, λέει, και τρ' αἶνε τώρα και τή ζωὴ τή δική μας...

»Εἶνε στιγμῆς, πὸς φάθαιμα μήπως τρελαθῆ. Επει-α ἀπὸ δσα σπῆθήσαν... Χθές, μοῦ εἶπε δι' ὁ θεῖος μου έχα σπαζῆ τὸ άναίμα του Σατανά κι' έπρόσθεσε δι' ὁρ-ξ-ὄρες τής ξεροχτα νὰ πάρη ένα σφυρί και νὰ τὸ κύνη κομμάτια. Δέν ξερω πὸς νὰ ἐξηγήσω αὐτὰ τὰ λόγια της...

»Ολοσ ὁ άνθρωπος ἐδῶ μοῦ φαίνεται τρομερὰ διεισδαίμονες... Μά κι' ἐγὼ ή ἰδια κοντεύω νὰ γίνω, με ὀλο μου τὸ δόσμο, τή στιγμή πὸς γίνονται γύρω μου τόσα φοιχτὰ κι' άνεξήγητα πράγματα... Πῶδες κρέμασε τὸ θεῖο μου;... Τί έγινε τὸ πτώμα του ;»

Ή Ντενίζ παράτησε άπότομα τήν πέννα της...

— Δυστάα χτυπήματος άκούγοντουσαν τὸ ῥα στήν πόρτα τοῦ ἱσογείου... Άναρθώθηκε θγάζοντας μια κραυγή φρίκης κι' έτρ'ξε νὰ καταφύγη στή διπλανή κάμαρη, ὅπου ή θεία Άδριανή και ή Σουλθία άκουγαν κι' αὐτές, τρέμοντας κι' ὀλόρθες, τὰ μυστηριώδη χτυπήματα.

(Άκολουθεῖ)